

Derék Jankó és a kemény kenyér

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy igen szegény asszony. Anyija volt csak, amennyi a hátán csüngött, akár a csigának. Három kis gyermekét hurcolta a szegény asszony, amerre dologra járt. Letette őket a föld szélén a napraforgó árnyékába, és kapált, kendert nyűtt, mikor minek a sorja volt. Bizony, elég gond sanyargatta a szegény asszonyt, de odagondolt, hogy majd csak felnőnek a kis pulyák, és még a segítségére lehetnek.

Hát jól van. Felnőtt a három legényke, akár három szál búzakalász.

– Halljátok-e? – szólt hozzájuk egy napon az anyjuk. – Kinőtt már a bajuszotok, jobb, ha elindultok szerencsét próbálni, mert aki nem próbál, nem nyer az semmit.

Hanem amikor a tarisznyaakasztás ideje eljött, igen elbúsulta magát a szegény asszony.

– Három gyermeket neveltem, hárman ráncigálták a szoknyámat eddig, már senki se legyen körülöttem? – gondolta, és végül csak a legnagyobb legényt engedte útnak, hátha meghozná a szerencsét.

A legényt hiába marasztalták a faluvégi kertek és síró nádasok, ment hét világ ellen. Ki tudja, meddig ment, míg egyszer csak megéhezett. Leült hát egy árokszélre, ölébe kanyarította a tarisznyáját, hogy falatozzék. De hiába harapta volna az anyja sütötte cipóját, bizony, egy falatot sem tudott lekínlódni. Száraz volt az, mint a kemencepadka. Méregbe jött a legény. Kapta, odavágta a csalán közé a cipót, és tovább ballagott.

Talán egy-két nótányi időt ment, amikor nagy ugatva egy kutya szaladt elébe.

– Ahol kutya van, ott embernek is kell lennie – vélte a legény.

Valóban. Egy tanya elé ért. A nagy kutyaugatásra egy vénséges vén anyóka jött ki a tornácra, és hátrazavarta a kutyát.

– Jól készülnek fogadni – gondolta a legény. – Ide bemegyek. Biztosan lágy cipó is akad.

Kapta magát, befordult a tanyára, és beköszönt illő tisztességgel.

– Isten hozott, vándorlegény – szólt az öreganyó –, no, kerülj beljebb. Bizonyosan elfáradtál, megéheztél.

– Ami igaz, az igaz, öreganyám. Megfáradtam és megéheztem. Nagy útról jövök.

Amikor belül került a pitvarba, akkor látja csak, milyen virágfiatal és szépséges unokája van az öreganyónak. Bizony, rajta felejtette a szemét.

Na, jól van. Hát aztán úgy evés közben meg utána szóba került a legény vándorlása, szerencsekeresése.

– Hallod-e – mondta az anyóka –, nálam feleségre lelsz, meg hőttségig való szép életre, csak hát mihez értesz?

– Mindenhez, öreganyám! – állította a legény.

– Jól van, no – bólogatott az anyó –, majd elvállik. Most előljáróban csak arra kérnélek meg, ha már erre vetődtél, tisztítsd ki ezt a kutat, ni! Sok benne a csillag. Azt gondoltam, ha ebből a kútból kimered a csillagokat, hát akkor fiammá fogadlak. A többit meg majd meglátjuk. Kimered-e, hé?

– Ki én, ha addig élek is! – fogadkozott a legény. – Ki, még ha ezerannyi volna is!

Mikor a nyári este telehullatta a kutat lobogó csillagokkal, nekigyürkőzött a legény, megkapta a sudárfát, és rajta! Merítette a vedret százszor meg ezerszer, ki tudná azt megszámolni. Curgott, patakokban folyt róla az izzadság, lehányt ujjast, lajbit, inget, de minden hiába, öreg este volt már, tán éjszaka is, amikor megállt a legény, lenézett a kergetőző csillagokra, és nagy indulattal így szólt:

– Bolonddá tett engem ez a vénasszony. Ki győzi kimerni ezt a töméntelen csillagot? Most is annyi van benne, mint amikor elkezdtem. Még kinevettetem magam.

Azzal kapta magát, és szégyenszemre megszökött. No, amikor hazaért, elpanaszolta viselt dolgát. Az anyja csak csóválta a fejét, de semmit sem szólt.

Most a közbülső legény indult el szerencsét próbálni. Ment, mendegélt ő is, megéhezett. Elővette a tarisznyát, belőle a kemény cipót. De biz ő is úgy tett, mint a bátyja. Mérgében az árokmenti bokrok közé hajította a cipót, mert igen keményellette. Ő is elért a tanyához, a vénséges vén anyóhoz meg virágfiatal unokájához, ő is megkezdte a csillagmerést, de bizony éjfél felé abba hagyta a hasztalan munkát, és szégyenszemre megszökött.

Mikor hazaért, elpanaszolta dolgát. Édesanyja csak csóválta a fejét, de most sem szólt egyet sem.

No, most már a legkisebb legényen volt a sor. Jankót – mert így hívták a kislegényt – feltarisznyálta az anyja.

– Derék ember legyél, fiam, nehogy szégyent valljak veled is – mondta neki a jó-asszony búcsúzaskor.

– Úgy lesz, édesanyám – mondta Jankó, és elindult a hajnallal.

Igencsak dél lehetett, ha több nem, mire Jankó megéhezett. No, nyomban leült egy kisedd dombra, ölébe kanyarította a tarisznyát. Meglelte benne az anyja sütötte cipót. De biz' az olyan száraz volt, mint a kemencepadka, tán még annál is keményebb. Még ilyet soha! Véresre törte a száját, míg belerágott. Hanem akkor megszólalt a cipó:

– Hallod-e, te derék legény! Ember vagy te, mert nem hagytad abba, amit elkezdted. Mert ne hidd, hogy az embert szerencse várja valahol a világon. Munka várja, amiben ki kell tartani! Ki a könnyig, ki a vérig, ki az utolsó leheletig. Most menj utadra, de ne felejtsd el soha, amit hallottál!

Elámult a legényke a beszéden. „Hogy mi minden meg nem történik az emberrel a világon” – tűnődött.

No de gyerünk! És elindult újfent. Ment, mendegélt, amíg ő is rálelt a tanyára, benne az anyókára és virágfiatal unokájára. Mikor megvacsoráztak az eperfa alatt, őt is megfogadta az anyóka, őt is elindította csillagokat merni.

Amikor úgy az esti harangszó után telehullott a kút csillagokkal, nekigyürkőzött a meregetésnek. Ő is lehányt ujjast, mellényt, inget, patakzott róla a sós verejték, lihegett, lohogott, haja a szemébe hullott, szeme tüzes karikákat hányt, de csak nem hagyta abba.

– Nem és nem! Rajta, rajta! Ha felkötöttem a harangot, hát húznom is kell! – így biztatta, ösztökélte magát. – Azt mondta a kemény kenyér, hogy „kitartani, kitartani”. – És csak mert és mert.

Mikor eljött a hajnal, ott állt a csillagmerő legény a kút előtt verejtékesen és diadalmasan. Nem volt egy fia csillag sem a kútban. A kút körül az udvar és a kert mind-mind telistele volt aranyos-ezüstös csillagos virággal.

Hát még ilyet sose látott!

No, hát mindent el tudnék én mesélni nektek, csak derék Jankó örömét nem. Örült világszép mátkájának, és hálával gondolt az édesanyja sütötte kemény cipóra.

Nem is várt sokáig, hanem nyomban hintót szalajtott édesanyjáért meg két bátyjáért. Csaptak is olyan, hetedhét országra szóló lakodalmat, hogy szerte a világon még ma is beszélnek.